Kriger-KATTENE

Ild og is

Erin Hunter

SOHN

KRIGERKATTENE

2. Ild og is

KRIGERKATTENE

1. Ud i vildnisset
2. Ild og is

Udkommer snart:
3. Hemmelighedernes skov
4. Uvejret kommer
5. En farlig sti
6. Den mørkeste time

Erin Hunter

KRIGERKATTENE

Ild og is

PÅ DANSK VED GABRIELA LUNDBYE

SOHN

Krigerkattene
2. Ild og is
Oversat fra engelsk af Gabriela Lundbye
Originalens titel:
Warrior Cats
2. Fire and Ice

Series created by Working Partners Limited
First published by HarperCollins Children's Books, 2003

Omslagslayout til den danske udgave: Lars Rosenquist Bech-Jessen
Published by Forlaget Sohn, Christiansdal 64, 2650 Rødovre, Denmark
Grafisk tilrettelægning: Støvring Bogfremstilling
Bogen er sat med Garamond hos ansats@provinsen
og trykt hos WS Bookwell, Finland
ISBN 978-87-7122-020-9

1. udgave, 1. oplag 2011

Til min søn, Joshua, hvis smil gjorde mig lykkelig, mens jeg skrev,
og til Vicky, min redaktør, uden hvem Ildhjerte aldrig ville være blevet kriger.

En særlig tak til Kate Cary.

KLANERNES OPDELING

TORDENKLANEN

ANFØRER	**Blåstjerne** – blågrå hunkat med et smukt sølvskær omkring snuden
NÆST-KOMMANDERENDE	**Tigerklo** – stor hankat med mørkebrune striber og usædvanlig lange kløer på forpoterne.
HEALERKAT	**Gultand** – gammel, mørkegrå hunkat med et fladt, bredt ansigt, tidligere medlem af Skyggeklanen
KRIGERE	(hankatte samt hunkatte uden killinger)
	Hvidstorm – stor, hvid hankat **Lærling: Sandpote**
	Mørkstribe – elegant hankat med sorte og grå striber **Lærling: Støvpote**
	Langhale – lys hankat med sorte striber **Lærling: Rappote**
	Stormvind – hurtig, stribet hankat
	Pilepels – hunkat med meget lysegrå pels og usædvanlig blå øjne
	Musepels – lille, sortbrun hunkat

Ildhjerte – smuk, rødlig hankat
Lærling: Kokspote

Gråstribe – langhåret, helt grå hankat
Lærling: Bregnepote

LÆRLINGE

(ældre end seks måner, under uddannelse til krigere)

Sandpote – lys, rødlig hunkat

Støvpote – mørkebrun, stribet hankat

Rappote – sort-hvid hankat

Kokspote – mørkegrå hunkat

Bregnepote – gyldenbrun, stribet hankat

DRONNINGER

(hunkatte, som venter sig eller tager sig af killinger)

Frostpels – smuk, hvid kat med blå øjne

Solplet – køn, stribet kat

Gyldenblomst – lys, rødlig kat

Månepels – lys, stribet kat og den ældste blandt dronningerne

ÆLDSTE

(tidligere krigere eller dronninger, nu fri for pligter)

Korthale – stor, mørkebrun stribet hankat, som har mistet en del af halen

Lilleøre – grå hankat med meget små ører. Den ældste hankat i Tordenklanen

Pjaltepels – lille, sort-hvid hankat

Enøje – lysegrå hunkat, den ældste kat i Tordenklanen. Næsten helt blind og døv

Plethale – førhen meget køn, skildpaddefarvet hunkat med en flot, broget pels

SKYGGEKLANEN

ANFØRER	**Natpels** – gammel, sort hankat
NÆST-KOMMANDERENDE	**Slaggepels** – tynd, grå hankat
HEALERKAT	**Drypnæse** – lille, gråhvid hankat
KRIGERE	**Stumphale** – brunstribet hankat **Lærling: Brunpote**
	Vådfod – gråstribet hankat **Lærling: Egepote**
	Dværgsky – meget lille, stribet hankat
DRONNINGER	**Morgensky** – lille, stribet kat
	Mørkblomst – sort kat
	Valmue – hunkat med lysebrune striber og lange ben
ÆLDSTE	**Askepels** – tynd, grå hankat

VINDKLANEN

ANFØRER	**Storstjerne** – sort-hvid hankat med en meget lang hale
NÆST-KOMMANDERENDE	**Dødfod** – sort hankat med en forvreden fod
HEALERKAT	**Barkansigt** – brun hankat med en kort hale
KRIGERE	**Mudderklo** – spraglet, mørkebrun hankat **Lærling: Spindpote**
	Splitøre – stribet hankat **Lærling: Stormpote**
	Knurhår – ung, brunstribet hankat **Lærling: Hvidpote**
DRONNINGER	**Askefod** – grå kat
	Morgenblomst – skildpaddefarvet kat

FLODKLANEN

ANFØRER	**Krumstjerne** – kæmpestor, lys hankat med skæv kæbe
NÆST-KOMMANDERENDE	**Leopardpels** – gyldenstribet hunkat med usædvanlige pletter på pelsen
HEALERKAT	**Mudderpels** – langhåret, lysebrun hankat

KRIGERE

Sortklo – røgfarvet hankat
Lærling: Tungpote

Stenpels – grå hankat med ar på ørerne
Lærling: Skyggepote

Støjmave – mørkebrun hankat
Lærling: Sølvpote

Sølvflod – køn, slank, sølvstribet kat

Hvidklo – mørk kat

KATTE UDEN FOR KLANERNE

Pjuske – buttet, venlig, sort-hvid killing, som bor i et hus ved skovbrynet

Aks – sort-hvid hankat, som lever på en gård tæt ved skoven

Blodstjerne – langhåret, mørkebrun, stribet kat. Tidligere anfører i Skyggeklanen

Sortfod – stor, hvid hankat med kæmpestore kulsorte poter. Tidligere næstkommanderende i Skyggeklanen

Klofjæs – brun hankat med mange ar fra kampe

Klippesten – sølvstribet hankat

Ravnepote – tynd, sort hankat med en lille, hvid plet på brystet og hvid halespids

Prinsesse – lysebrun, stribet kælekat med påfaldende hvide pletter på bryst og poter

Skykilling – Prinsesses førstefødte: langhåret, hvid hankat

Højklipperne
Aks' gård
Vindklanens lejr
De Fire Træer
Vandfald
Ugle-træet
Sol-klipperne
Flodklanens lejr

Ådselsstedet

Skyggeklanens lejr

Tordenstien

Tordenklanens lejr

Den store ahorn

Slangeklipperne

Den sandede fordybning

De høje fyrretræer

Tobensstedet

Træskærerstedet

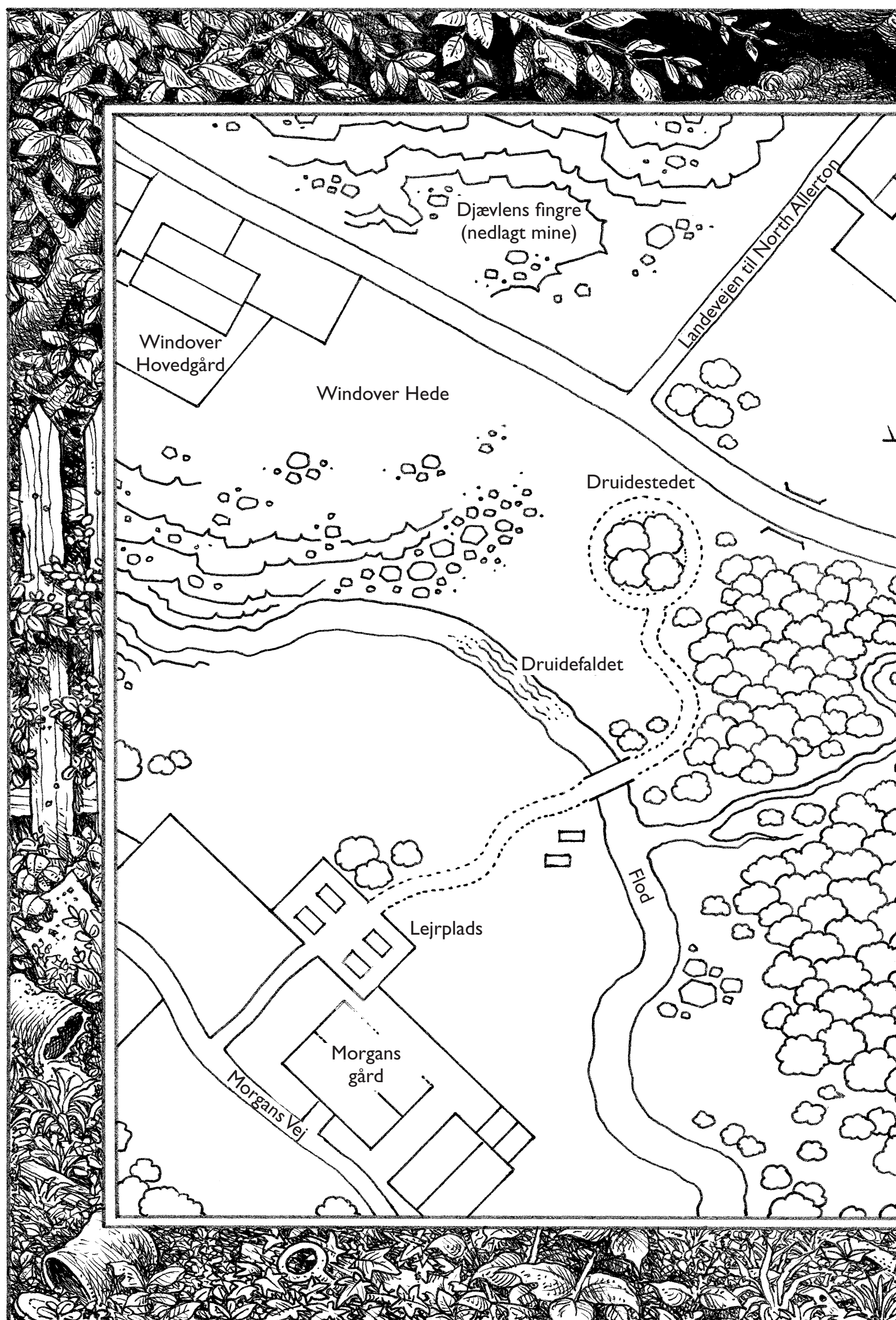

Djævlens fingre
(nedlagt mine)
Landevejen til North Allerton
Windover
Hovedgård
Windover Hede
Druidestedet
Druidefaldet
Flod
Lejrplads
Morgans
gård
Morgans Vej

Losseplads

Windover Landevej

Whitehartskoven

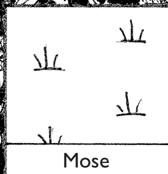
Chelfordskoven

Chelford Savværk

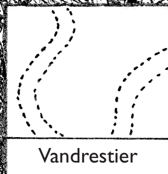
Chelford

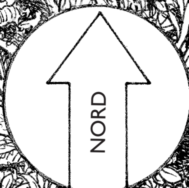

PROLOG

Orange flammer blafrede i den kolde luft og sprøjtede gnister op i nattehimlen. Bålet kastede sit flimrende lys over et øde landskab med tjavsede græstotter og tegnede tobenene, som sad sammen omkring det, i silhuet.

I det fjerne dukkede to hvide lys op. Det var et monster, der nærmede sig. Brølende fór det forbi på en tordensti, som syntes at hæve sig højt op i himlen, og det fyldte luften med en sur dunst.

En kat bevægede sig i udkanten af det øde landskab. Dens øjne glimtede i skyggerne. Ørerne blev strakt og drejet, for derefter at blive lagt ned som beskyttelse mod larmen. Flere katte fulgte efter og trådte én efter én ud på det snavsede græs. De holdt halerne tæt ved jorden og indsnusede den bitre luft med krusede læber.

„Hvad gør vi, hvis tobenene får øje på os?“ hviskede en af kattene.

En stor hankat svarede. Hans øjne kastede lyset fra ilden tilbage som to ravfarvede skiver. „Det gør de ikke. De ser ikke særlig godt om natten.“ Da han gik frem, lyste den sort-hvide pels på hans skuldre op i flammernes skær. Han holdt sin lange hale højt hævet og sendte på denne måde et budskab om mod til sin klan.

Men de andre katte krøb rystende sammen i græsset. Dette var et uhyggeligt sted. Larmen fra monstrene mishandlede de følsomme hår i deres ører, og den skarpe stank stak i deres næsebor.

„Storstjerne?“ En grå dronning slog utilpas med halen. „Hvorfor har du ført os *herhen*?“

Den sort-hvide kat vendte sig om mod hunkatten. „Vi er blevet

fordrevet fra alle de steder, hvor vi har prøvet at slå os ned, Askefod. Måske kan vi få fred her," mjavede han.

„Fred? Her?" gentog Askefod vantro. Hun trak sin killing hen til sig og skærmede den ved at placere den under sin bug. „Hvor der er ild og monstre? Mine killinger er ikke i sikkerhed sådan et sted!"

„Men hjemme var vi heller ikke i sikkerhed," mjavede en anden stemme. En sort hankat maste sig frem. Han haltede kraftigt på grund af en forvreden pote. Han så ind i Storstjernes ravfarvede øjne. „Vi kunne ikke beskytte dem mod Skyggeklanen," hvæsede han. „Ikke engang i vores egen lejr!"

Nogle af kattene udstødte ængstelige hyl, da de tænkte tilbage på den frygtelige kamp, der var endt med, at de blev fordrevet fra deres hjem i højlandet ved udkanten af skoven. En ung lærling jamrede højt: „Måske bliver vi stadig forfulgt af Blodstjerne og hans krigere!"

Lærlingens råb gjorde et af tobenene omkring ildstedet opmærksomt på dem. Det rejste sig usikkert på benene og stirrede ind i skyggerne. Med det samme blev kattene stille og krøb sammen på jorden. Selv Storstjerne sænkede halen. Tobenet råbte ind i mørket og kastede noget i deres retning. Skytset fløj forbi deres hoveder og landede på Tordenstien bag dem, idet det brast i utallige knivskarpe stykker.

Askefod krympede sig, da et skår strejfede hendes skulder, men hun gav ingen lyd fra sig og rullede sig bare endnu tættere sammen omkring sin skrækslagne unge.

„Hold jer nede," hviskede Storstjerne.

Tobenet ved bålet spyttede på jorden og satte sig ned igen.

Kattene ventede et øjeblik. Så rejste Storstjerne sig.

Også Askefod stod op og ømmede sig på grund af det friske sår på sin skulder. „Storstjerne, jeg frygter for vores sikkerhed, hvis vi bliver her. Og hvad skal vi spise? Jeg kan ikke lugte nogen byttedyr."

Storstjerne strakte halsen og lagde venligt snuden på dronningens hoved. „Jeg ved, at I er sultne," mjavede han. „Men her er mere sikkert end på vores gamle territorium eller på tobenenes marker og i deres skove. Se på dette sted! Selv Skyggeklanen vil ikke følge efter os her. Der er ingen lugt af hunde, og disse toben har svært ved bare at

stå op." Han vendte sig om mod den sorte hankat med den forvredne pote. „Dødfod," befalede han, „tag Knurhår med dig og prøv at finde noget spiseligt. Hvor der er toben, må der være rotter."

„Rotter?" hvæsede Askefod, da Dødfod og en mindre kat med brune striber forsvandt i mørket. „Det er ikke spor bedre end krageæde!"

„Sig ikke sådan noget!" hvæsede en skildpaddefarvet kat ved siden af hende. „At spise rottekød er bedre end at sulte ihjel!"

Askefod skulede til hende og sænkede hovedet for at slikke sin killing bag de matte ører.

„Vi må finde et nyt sted at bo, Askefod," fortsatte den skildpaddefarvede kat i en blidere tone. „Morgenblomst har brug for at spise og for at hvile sig. Snart skal hun føde sine killinger. Hun har brug for alle sine kræfter."

Dødfods og Knurhårs magre skikkelser dukkede op fra skyggerne.

„Du havde ret, Storstjerne," råbte Dødfod. „Der lugter overalt af rotter, og desuden har vi fundet et sted, hvor vi kan være i læ."

„Vis os det," befalede Storstjerne og samlede resten af klanen med et tegn fra sin hale.

Forsigtigt fulgte kattene efter Storstjerne gennem det øde landskab. Han førte dem i retning af den højt hævede tordensti, og i flammernes skær trådte deres skygger tydeligt frem mod dens enorme ben af sten. Et monster dundrede forbi oven over deres hoveder og fik jorden til at ryste. Men selv den mindste blandt killingerne fornemmede instinktivt, at det var altafgørende at forholde sig stille, og skælvede uden at give en lyd fra sig.

„Her," mjavede Dødfod og standsede ved siden af et rundt hul, som var omtrent to kattestørrelser dybt, og hvorfra en sort tunnel snoede sig ned i jorden. Uafbrudt løb en tynd strøm af vand ned i hullet.

„Vandet er friskt," tilføjede Dødfod. „Vi kan sagtens drikke det."

„Vi kommer til at have våde poter dag og nat!" klagede Askefod.

„Jeg har været dernede," sagde den sorte hankat. „Der er en smule plads, hvor vandet ikke når hen. I det mindste er vi i sikkerhed for tobenene og monstrene."

Storstjerne trådte frem og løftede hagen. „Vindklanen har vandret

rundt længe nok," bekendtgjorde han. „Det er snart en måne siden, at Skyggeklanen fordrev os fra vores hjemstavn. Det bliver koldere i vejret, og vi nærmer os den bladløse årstid. Vi har intet andet valg end at blive her."

Askefod gjorde øjnene smalle, men forblev tavs. Uden at mæle et ord fulgte hun efter de andre klankatte, som marcherede ned i den mørke tunnel.

KAPITEL 1

Ildhjerte skælvede. Hans flammefarvede pels var stadig let som i de nye blades årstid. Det ville vare nogle måner, før den ville blive tyk nok til at holde sådan en kulde væk fra kroppen. Han trippede med forpoterne på den hårde jord. Endelig blev himlen lysere, og dagen var ved at bryde frem. Men selv om han frøs på poterne, følte Ildhjerte en glød af stolthed indeni. Efter mange måner som lærling var han nu langt om længe blevet kriger.

I sit indre genoplevede han endnu en gang gårsdagens sejr i Skyggeklanlejren: Blodstjernes funklende øjne, da Skyggeklanlederen trak sig tilbage og hvæsede sine trusler, inden han løb efter sine forræderiske kammerater og forsvandt imellem træerne. De tilbageblevne Skyggeklankatte havde været Tordenklanen taknemmelige for at have befriet dem fra deres grusomme anfører og for freden, som Tordenklanen havde tilbudt dem i den kommende periode, hvor de kunne komme til hægterne igen. Blodstjerne havde ikke nøjedes med at styrte sin egen klan i kaos – han havde også fordrevet alle Vindklankattene fra deres lejr og ud af deres klanterritorium. Selv inden Ildhjerte havde opgivet sit liv som kælekat og sluttet sig til Tordenklanen, havde Blodstjerne været som en mørk skygge i skovene.

Men Ildhjertes sjælefred blev nu forstyrret af en helt anden skygge: Tigerklo, Tordenklanens næstkommanderende. Ildhjerte gøs, da han tænkte på den store Tordenklankriger, som så grusomt havde forfulgt sin egen lærling, Ravnepote. Til sidst havde Ildhjerte og hans bedste ven, Gråstribe, hjulpet den skræmte lærling med at flygte ind på to-

benterritoriet på den anden side af højlandet. Bagefter havde Ildhjerte fortalt klanen, at Ravnepote var blevet dræbt af Skyggeklanen.

Hvis Ravnepotes beretning om Tigerklo var sand, var det bedst, hvis Tordenklanens næstkommanderende troede, at hans lærling var død, for denne kendte en hemmelighed, som Tigerklo ville gøre alt for at skjule. Ravnepote havde fortalt Ildhjerte, at den mægtige, stribede kriger havde dræbt Rødhale, den forhenværende næstkommanderende i Tordenklanen, i håbet om at få hans stilling … hvilket han til sidst også havde opnået.

Ildhjerte rystede på hovedet for at komme af med sine mørke tanker og kastede et blik på Gråstribe, som sad ved siden af ham. Gråstribe havde rejst sin tykke, grå pels som værn mod kulden. Ildhjerte gættede på, at også hans ven så frem til de første varme solstråler, men han sagde det ikke højt. Klantraditionen krævede absolut stilhed denne nat. Dette var deres nattevagt – deres opgave var at våge over klanen og reflektere over deres nye navn og status. Indtil i nat havde Ildhjerte været kendt under sit lærlingenavn, Ildpote.

Korthale var en af de første, der vågnede. Ildhjerte så den gamle kat bevæge sig rundt i skyggerne i de ældstes hule. Han kiggede over til krigernes hule på den anden side af lysningen. Gennem grenene, som skærmede stedet, genkendte han Tigerklos brede skuldre. Han lå og sov.

Der blev rykket i forhænget af lavsvampe, som hang ned over indgangen til Blåstjernes hule, og lidt efter så Ildhjerte anføreren træde frem ved siden af Højstenen. Hun standsede og vejrede. Så tog hun nogle skridt ud af Højstenens skygge, og hendes pels fik et blågråt skær i daggryets lys. *Jeg må advare hende imod Tigerklo*, tænkte Ildhjerte. Blåstjerne havde med resten af klanen sørget over Rødhales død, og som alle andre havde hun troet, at hendes næstkommanderende var blevet dræbt i et slag af Egehjerte, Flodklanens næstkommanderende. Indtil nu havde Ildhjerte tøvet med at fortælle hende sandheden, fordi han vidste, hvor vigtig Tigerklo var for hende. Men faren var for stor, og Blåstjerne måtte få at vide, at der befandt sig en koldblodig morder i hjertet af hendes klan.

Tigerklo kom frem fra krigernes hule og mødte Blåstjerne i udkanten af lysningen. Han hviskede noget til hende og slog indtrængende med halen.

Ildhjerte bed sin vante hilsen i sig. Himlen blev lysere, men han turde ikke bryde tavsheden, før han var sikker på, at solen var stået op over horisonten. Som en fugl i fangenskab basker med vingerne, dirrede utålmodigheden i hans bryst. Så snart han fik lejlighed til det, måtte han tale med Blåstjerne. Men foreløbig kunne han ikke gøre andet end at nikke respektfuldt i retning af de to katte, da de passerede forbi ham.

Gråstribe, som sad ved siden af ham, puffede blidt til ham og pegede opad med næsen. En orange glød var kommet til syne i horisonten.

„Er I to ikke også glade for at se daggryet?" Hvidstorms dybe mjaven fik Ildhjerte til at fare sammen. Han havde slet ikke hørt den hvide kriger nærme sig. Ildhjerte og Gråstribe nikkede samtidig.

„Det er i orden, I må godt tale nu. Jeres vagt er forbi." Hvidstorm talte med en venlig stemme. Dagen før havde han kæmpet side om side med Ildhjerte og Gråstribe imod Skyggeklanen. En ny respekt lyste ud af hans øjne, da han så på de to katte.

„Tak skal du have, Hvidstorm," mjavede Ildhjerte taknemmeligt. Han rejste sig og strakte sine stive ben.

Også Gråstribe kom op at stå. „Brrr!" mjavede han og rystede kulden ud af pelsen. „Jeg troede, at solen aldrig ville stå op!"

Uden for lærlingenes hule lød Sandpotes hånlige stemme. „Den store kriger taler!"

Den lyse, orangefarvede kat rejste fjendsk børster. Ved siden af hende sad Støvpote. Med sin mørkstribede pels virkede han næsten som Sandpotes skygge. Han skød pralende brystet frem og sagde med foragt: „Det overrasker mig, at sådan nogle helte overhovedet kan mærke kulden!" Sandpote spandt fornøjet.

Hvidstorm kastede et strengt blik på dem. „Find jer noget at spise, og se så at få hvilet," befalede han Ildhjerte og Gråstribe. Den erfarne kriger vendte sig om og gik over mod lærlingenes hule. „Kom,

I to," mjavede han til Sandpote og Støvpote. „Det er tid til jeres træning."

„Jeg håber, at han lader dem jage blå egern hele dagen lang!" hvæsede Gråstribe til Ildhjerte, da de satte kurs mod et sted, hvor der lå nogle stykker friskt bytte fra den forgangne nat.

„Men der findes jo ikke blå egern," mjavede Ildhjerte forvirret.

„Præcis!" Gråstribes ravfarvede øjne lyste op.

„Det er svært at bebrejde dem deres opførsel. De startede jo på deres træning før os," påpegede Ildhjerte blidt. „Havde de kæmpet med i slaget i går, så ville de sandsynligvis også være blevet udnævnt til krigere."

„Det har du nok ret i." Gråstribe trak på skuldrene. „Prøv at se!" De var nået over til bunken med det friske bytte. „En mus til hver af os og en bogfinke til deling!"

De to venner tog deres måltid op med tænderne og kiggede på hinanden. Pludselig funklede Gråstribes øjne af glæde. „Nu skal vi jo tage maden med over til *krigernes* side af lysningen," mjavede han.

„Ja, det skal vi vel," spandt Ildhjerte og fulgte efter sin ven hen til stedet med brændenælderne, hvor de før i tiden plejede at se Hvidstorm, Tigerklo og de andre krigere indtage deres måltider.

„Og hvad nu?" spurgte Gråstribe og slugte den sidste mundfuld mad. „Jeg ved ikke med dig, men jeg kunne i hvert fald godt sove i en halv månes tid."

„Også jeg," svarede Ildhjerte.

De to venner kom på poterne og gik over til krigernes hule. Ildhjerte stak hovedet gennem de lavthængende grene og fik øje på Musepels og Langhale, som stadig lå og sov i den modsatte side af hulen.

Han maste sig ind igennem indgangen og fandt et stykke mos i udkanten af hulen. Dets lugt fortalte ham, at det endnu ikke var en anden krigers sovested. Gråstribe lagde sig ned ved siden af ham.

Ildhjerte lyttede til Gråstribes rolige vejrtrækning, som hurtigt blev afløst af lange, dæmpede snorkelyde. Også Ildhjerte var udmattet, men han var stadig desperat efter at tale med Blåstjerne. Fra det sted, hvor

han lå med hovedet fladt nede på jorden, kunne han skimte området omkring lejrindgangen. Han stirrede på det i forventning om at se sin anfører vende tilbage, men efterhånden fik han sværere ved at holde øjnene åbne, og til sidst gav han efter for søvnen.

Ildhjerte hørte en brusende lyd omkring sig, som om vinden blæste igennem høje træer. Tordenstiens beske lugt stak i hans næsebor og blandede sig med en ny, skrappere og mere frygtindgydende lugt. Ild! Flammer blafrede mod den sorte himmel og kastede glødende gnister op i en stjerneløs nat. Til Ildhjertes forbløffelse så han skygger fra katte, som bevægede sig foran ilden. Hvorfor var de ikke flygtet?

Et af dyrene standsede og så direkte på Ildhjerte. Det var en hankat med øjne, som lyste i nattens mørke, og han løftede sin lange, lige hale i en hilsen.

Ildhjerte begyndte at ryste, da han pludselig kom i tanker om Bregneblads ord. Tordenklanens tidligere healerkat havde talt til Ildhjerte, kort inden sin alt for tidlige død. „Ild vil redde klanen!“ havde hun sagt. Kunne det have noget at gøre med de underlige katte, som ikke viste tegn på frygt for ilden?

„Vågn op, Ildhjerte!“

Ildhjerte løftede hovedet med et ryk, da Tigerklos knurren rev ham ud af hans drøm. „J-ja, Tigerklo!“ Med pludseligt ubehag spurgte han sig selv, om han havde gentaget Bregneblads ord højt i søvne. Han havde haft lignende drømme før – drømme så levende, at han kunne smage dem, og som senere hen havde vist sig at blive til virkelighed. Ildhjerte ønskede afgjort ikke, at Tigerklo fattede mistanke om, at han var i besiddelse af kræfter, som Stjerneklanen udelukkende plejede at forsyne healerkatte med.

Månelyset skinnede gennem hulens bladvæg. Ildhjerte blev klar over, at han havde sovet hele dagen.

„Du og Gråstribe skal slutte jer til aftenens patrulje,“ sagde Tigerklo. „Skynd dig!“ Den mørkstribede kriger vendte sig om og forlod hulen.

Pelsen på Ildhjertes skuldre lagde sig ned igen. Åbenbart havde Ti-

gerklo ikke fornemmet noget usædvanligt ved hans drøm. Men selv om Ildhjertes hemmelighed var sikker, var han fast besluttet på at afsløre den morderiske sandhed om Tigerklos andel i Rødhales død.

Ildhjerte slikkede sig om munden. Gråstribe lå ved siden af ham og vaskede sin flanke. De var lige blevet færdige med et måltid i udkanten af lejrens lysning. Solen var gået ned, og månen, som var på vej til at blive helt rund, lyste ned fra en kold, skyfri himmel. De havde haft travlt de sidste dage. Det havde næsten virket, som om Tigerklo sendte dem ud med en patrulje eller på en jagtopgave, hver eneste gang de lagde sig ned for at hvile. Ildhjerte var forblevet årvågen og havde prøvet at finde en passende lejlighed til at tale alene med Blåstjerne, men når han ikke lige befandt sig på en mission, havde Tordenklanlederen haft sin næstkommanderende ved sin side.

Ildhjerte begyndte at slikke sin pote og lod blikket strejfe omkring i lejren i håb om at få øje på Blåstjerne.

„Hvad leder du efter?" spurgte Gråstribe, mens han slikkede sin pels med tungen.

„Jeg leder efter Blåstjerne," svarede Ildhjerte og lod poten synke ned.

„Hvorfor det?" Gråstribe stoppede med at vaske sig og så op på sin ven. „Du har ikke sluppet hende med øjnene siden vores vagt. Hvad har du tænkt dig at gøre?"

„Jeg er nødt til at fortælle hende, hvor Ravnepote befinder sig, og advare hende imod Tigerklo," mjavede Ildhjerte.

„Du har da lovet Ravnepote, at du ville fortælle alle, at han var død!" Gråstribe lød forbavset.

„Jeg har kun lovet at sige til *Tigerklo*, at han var død. Blåstjerne bør kende hele sandheden. Hun må få at vide, hvad vores næstkommanderende er i stand til."

Gråstribe sænkede stemmelejet til en indtrængende hvæsen. „Men vi har ikke andet end Ravnepotes ord for, at Tigerklo har dræbt Rødhale."

„Tror du da ikke på ham?" Hans vens tvivl chokerede Ildhjerte.

„Prøv at høre her. Hvis Tigerklo har løjet, og han ikke har dræbt Egehjerte for at hævne Rødhales død, så betyder det, at Rødhale selv må have dræbt Egehjerte. Og jeg kan simpelthen ikke tro, at Rødhale bevidst skulle have dræbt en anden klans næstkommanderende under et slag. Det er i strid med Krigerloven – vi kæmper for at vise vores styrke og for at beskytte vores territorium, ikke for at dræbe hinanden."

„Men jeg prøver jo ikke at anklage Rødhale for noget!" protesterede Ildhjerte. „Det er Tigerklo, der er problemet." Rødhale havde været Tordenklanens næstkommanderende før Tigerklo. Godt nok havde Ildhjerte aldrig mødt ham, men han vidste, at Rødhale havde nydt dyb respekt blandt alle klanens katte.

Gråstribe undgik at møde Ildhjertes blik. „Det, du siger, har betydning for Rødhales ære. Og ingen af de andre katte har problemer med Tigerklo. Kun Ravnepote er bange for ham."

Ildhjerte gøs utilpas. „Så mener du altså, at Ravnepote selv har fundet på historien, fordi han ikke kom godt ud af det med sin mentor?" mjavede han hånligt.

„Nej," mumlede Gråstribe. „Jeg synes bare, at vi bør være forsigtige."

Ildhjerte så ind i sin vens bekymrede øjne og blev pludselig usikker. Måske havde Gråstribe fat i noget – de havde kun været krigere i ganske få dage og var næppe berettigede til at slynge beskyldninger ud mod klanens mest erfarne kriger.

„Det er i orden," mjavede Ildhjerte endelig. „Du behøver ikke at blande dig i det." Men da hans ven nikkede og fortsatte med at vaske sig, følte Ildhjerte alligevel et stik af sorg. Han følte sig overbevist om, at Gråstribe tog fejl, når han troede, at kun Ravnepote havde et problem med Tigerklo. Hans egne instinkter fortalte Ildhjerte, at man ikke kunne stole på Tordenklanens næstkommanderende. Han havde ikke noget andet valg end at dele sin mistanke med Blåstjerne, for hendes egen sikkerheds og hele klanens skyld.

Ildhjerte så et glimt af en grå pels i den modsatte side af lysningen og vidste, at Blåstjerne var kommet ud af sin hule – alene. Han rejste

sig, men Blåstjerne sprang straks op på Højstenen og kaldte klankattene sammen. Ildhjerte slog utålmodigt med halen.

Det trak i Gråstribes ører af ophidselse, da han hørte Blåstjerne kalde. „En navneceremoni?" mjavede han. „Det må være Langhale, som får sin første lærling. Han er kommet med antydninger om det i flere dage." Han løb over til de andre katte, som var stimlet sammen i udkanten af lysningen. Ildhjerte fulgte efter ham, stadig tung om hjertet.

En lille, sort-hvid killing trådte frem i lysningen. På sine bløde poter gik han med lydløse trin over den hårde jord. Han nærmede sig Højstenen med sænket blik, og Ildhjerte forventede nærmest at se ham ryste – der var noget over denne killing med de hængende skuldre, som fik ham til at virke for ung og genert til at blive lærling. *Langhale bliver næppe imponeret!* tænkte Ildhjerte og huskede, hvor fjendtligt krigeren havde optrådt over for ham, første gang han var kommet til lejren. Langhale havde hånet ham på den mest ondskabsfulde måde og brugt hans opvækst som kælekat imod ham. Siden den dag havde Ildhjerte ikke brudt sig om ham.

„Fra i dag," mjavede Blåstjerne og så ned på killingen med et intenst blik, „og indtil han er værdig til at få sit krigernavn, vil denne lærling blive kaldt Rappote."

Uden det mindste glimt af beslutsomhed i blikket så den sort-hvide unge op på sin anfører. I stedet for var hans ravfarvede øjne fyldt med ængstelse.

Ildhjerte vendte hovedet, da Langhale gik hen til sin nye lærling.

Blåstjerne talte igen. „Langhale, du var Mørkstribes lærling. Han gav dig en god og grundig uddannelse, og du er blevet til en modig og loyal kriger. Mit håb er, at du videregiver nogle af disse egenskaber til Rappote."

Ildhjerte søgte efter et udtryk for ringeagt i Langhales ansigt, da krigeren så ned på Rappote. Men da hans øjne mødte lærlingens blik, fik de et blødt skær, og de to klankatte gned blidt snuderne mod hinanden. „Alt er i orden, du gør det rigtig godt," hviskede Langhale opmuntrende. *Ja, selvfølgelig*, tænkte Ildhjerte bittert. *Bare fordi han er født ind i klanen. Jeg blev ikke hilst velkommen af Langhale på samme*

måde. Han så sig omkring og følte et pludseligt stik af krænkelse, da han hørte klankattenes mumlen og lykønskninger til den nye lærling.

„Hvad er der i vejen med dig?“ hviskede Gråstribe. „En dag bliver det også vores tur.“

Ildhjerte nikkede, pludselig opstemt ved tanken om selv at få en lærling, og han skubbede sine vrede følelser til side. Nu hørte han til iblandt Tordenklankattene, og det var trods alt det eneste, der spillede en rolle.

Den efterfølgende nat var der fuldmåne. Ildhjerte vidste, at han burde se frem til for første gang at deltage i en Klanforsamling som kriger. Men han var stadig fast besluttet på at finde en lejlighed til at fortælle Blåstjerne alt, hvad han vidste om Tigerklo, og tanken om det lå som en sten i maven på ham.

„Har du maddiker i tarmen, eller hvad?“ mjavede Gråstribe ved siden af ham. „Du skærer hele tiden så underlige ansigter!“

Ildhjerte så på sin ven og havde stor lyst til at betro sig til ham. Men han havde lovet at blande Gråstribe uden om det hele. „Jeg har det fint,“ mjavede han. „Kom, jeg kan høre Blåstjerne kalde på os.“

De to katte traskede over til gruppen, som havde forsamlet sig i midten af lysningen. Blåstjerne sænkede kort hovedet for at kvittere for deres ankomst. Så vendte hun sig om og ledte kattene ud af lejren.

Ildhjerte ventede og lod de andre katte passere forbi. De kravlede op ad den stejle sti, som førte hen til skoven længere oppe. Måske ville han på denne rejse få tid nok til at tale med Blåstjerne, og han prøvede at samle sine tanker.

„Kommer du?“ råbte Gråstribe ned til ham.

„Jep!“ Ildhjerte bøjede sine mægtige bagben og begyndte at hoppe fra sten til sten. Snart lå lejren bag ved ham. Oppe på toppen holdt han en kort pause for at få vejret. Hans flanker hævede og sænkede sig, mens han så ud over skoven, som lå foran ham. Under poterne følte han de nyligt faldne, sprøde blade knitre, og på himlen funklede Sølvbæltet som dug på en sort pels.

Ildhjerte tænkte tilbage på sin første rejse til De Fire Træer sammen

med Tigerklo og Løvehjerte. Løvehjerte havde været Gråstribes mentor og Tordenklanens næstkommanderende mellem Rødhale og Tigerklo. Han havde været en varmhjertet, gylden kriger. Han var blevet dræbt i kamp, og Tigerklo havde overtaget hans plads. Ved Ildhjertes første rejse til De Fire Træer havde Løvehjerte taget lærlingene med på en rundtur, gennem de høje fyrretræer, forbi Solklipperne og langs Flodklanens grænse. I nat ville Blåstjerne føre dem ligeud gennem hjertet af Tordenklanterritoriet. Ildhjerte så hende allerede forsvinde i underskoven, og han skyndte sig efter de andre katte.

Blåstjerne gik forrest med Tigerklo tæt ved sig. Ildhjerte overhørte Gråstribes forbavsede mjaven og indhentede klanens anfører. „Blåstjerne," sagde han gispende og forpustet, da han nåede op ved siden af hende. „Må jeg tale med dig?"

Blåstjerne kastede et blik på ham og nikkede. „Gå forrest, Tigerklo," mjavede hun. Hun sænkede tempoet, og Tigerklo overhalede hende. De øvrige katte fulgte efter den mørkstribede hankat, som skyndte sig igennem underskoven, uden at stille spørgsmål.

Blåstjerne og Ildhjerte gik langsomt videre ved siden af hinanden. Efter et kort øjeblik var de alene.

Stien førte ud af det tætte bregnebuskads og videre ud i en lille lysning. Blåstjerne sprang op på et væltet træ og satte sig ned med halen lagt over sine forpoter. „Hvad vil du tale med mig om, Ildhjerte?" spurgte hun.

Ildhjerte tøvede, fordi han pludselig følte sig overvældet af tvivl. Blåstjerne havde været den kat, der havde opmuntret ham til at opgive sit liv som kælekat og slutte sig til klanen. Lige siden havde hun igen og igen vist ham tillid, når de andre katte havde stillet spørgsmålstegn ved hans loyalitet over for klanen, hvis blod ikke flød igennem hans årer. Hvad ville hun sige, når han afslørede over for hende, at han havde løjet om Ravnepote?

„Sig frem," befalede Blåstjerne, mens potetrinene fra de andre Tordenklankatte døde hen i det fjerne.

Ildhjerte tog en dyb indånding. „Ravnepote er ikke død." Blåstjerne slog forbløffet med halen, men hun lyttede uden at afbryde, da

Ildhjerte fortsatte. „Gråstribe og jeg førte ham til Vindklanens jagtområder. Jeg … jeg tror, han bor hos Aks." Aks var en enegænger, ikke en skovkat, men heller ingen kælekat. Han boede på en tobensbondegård, som lå på vej til Højklipperne, et helligt sted for alle skovens katte.

Tordenklanens anfører stirrede forbi Ildhjerte ind i skovens dyb. Nervøst granskede Ildhjerte hendes ansigt og prøvede at tolke hendes udtryk. Var hun vred? Men han fandt ingen vrede i hendes store, blå øjne.

Efter nogle lange øjeblikke tog Blåstjerne ordet. „Jeg er glad for at høre, at Ravnepote stadig er i live. Jeg håber, at han føler sig bedre tilpas sammen med Aks, end han gjorde i sit liv i skoven."

„M-men han blev født ind i Tordenklanen!" stammede Ildhjerte, som var overrumplet af, at klanlederen så roligt accepterede Ravnepotes forsvinden.

„Det betyder ikke, at han automatisk er egnet til livet i en klan," påpegede Blåstjerne. „Tænk bare på dig selv. Du er ikke klanfødt, alligevel er du blevet en dygtig kriger. Måske finder Ravnepote sin sande bestemmelse et andet sted."

„Men han forlod ikke Tordenklanen af egen fri vilje," protesterede Ildhjerte. „Det var umuligt for ham at blive!"

„Umuligt?" Blåstjerne lod blikket fra sine blå øjne hvile på ham. „Hvad mener du med det?"

Ildhjerte så ned i jorden.

„Nå?" hjalp Blåstjerne ham på vej.

Ildhjertes mund var helt tør. „Ravnepote kendte en hemmelighed angående Tigerklo," kvækkede han. „J … jeg tror, at Tigerklo havde planer om at dræbe ham. Eller i hvert fald om at få klanen imod ham."

Blåstjerne slog fra side til side med halen, og Ildhjerte bemærkede, at hun blev stiv i skuldrene. „Hvad får dig til at tro det? Hvad var det for en hemmelighed, som Ravnepote havde kendskab til?"

Ildhjerte svarede modstræbende, men prøvede at møde hendes strenge blik med hele den selvsikkerhed, som han kunne opbringe. „At Tigerklo dræbte Rødhale i slaget mod Flodklanen." Rødhale havde været Tordenklanens næstkommanderende før Løvehjerte. Ildhjerte

havde aldrig mødt ham, men han vidste, at Rødhale havde nydt stor respekt hos alle klankattene.

Blåstjernes øjne blev smalle. „Aldrig ville en kriger dræbe et medlem af sin egen klan! Selv du burde vide dette – du har levet sammen med os længe nok!“ Ildhjerte krympede sig ved hendes ord og lagde ørerne ned. Det var anden gang denne nat, at hun nævnte hans rødder som kælekat.

Blåstjerne fortsatte. „Tigerklo har berettet, at det var Flodklanens næstkommanderende, Egehjerte, der dræbte Rødhale,“ mjavede hun. „Ravnepote tager sikkert fejl. Så han overhovedet, at Tigerklo dræbte Rødhale?“

Anspændt rodede Ildhjerte med halen i bladene bag sig. „Det sagde han, at han gjorde.“

„Og du er klar over, at du med disse ord sår tvivl om Rødhales ære, fordi han så ville have været ansvarlig for Egehjertes død? En næstkommanderende vil aldrig dræbe en anden kat af samme rang under et slag, ikke hvis han på nogen måde kan undgå det. Og Rødhale var den mest ærefulde kriger, som jeg nogensinde har mødt.“ Blåstjernes øjne blev slørede af smerte, og Ildhjerte følte forfærdelse over at have slået skår i mindet om hendes forhenværende næstkommanderende, selv om det ikke havde været hans hensigt.

„Jeg kan ikke gøre rede for Rødhales gerninger,“ sagde han stille. „Det eneste, jeg ved, er, at Ravnepote helt og holdent tror på, at Tigerklo er ansvarlig for Rødhales død.“

Blåstjerne sukkede og sænkede skuldrene. „Vi ved alle sammen, at Ravnepote er i besiddelse af en livlig fantasi,“ mjavede hun venligt og med forståelse i blikket. „Han blev hårdt såret under kampen, og han forlod slagmarken, inden kampen var forbi. Kan du være sikker på, at han ikke selv udfyldte de huller, som der var i hans historie?“

Inden Ildhjerte nåede at svare, lød et hyl igennem skoven, og Tigerklo fór ud af underskoven. Han så et kort øjeblik mistænksomt på Ildhjerte og henvendte sig så til Blåstjerne. „Vi venter på jer ved grænsen.“

Blåstjerne nikkede. „Sig til de andre, at vi kommer lige om lidt.“

Tigerklo sænkede kort hovedet, vendte om og styrtede tilbage igennem bregnebuskadset.

Mens Ildhjerte så efter ham, gav Blåstjernes ord genlyd i hans hoved. Hun havde ret; Ravnepote havde en livlig fantasi. Ildhjerte kom i tanker om første gang, de havde deltaget i Klanforsamlingen. Lærlinge fra alle klaner havde hængt ved Ravnepotes læber, da han fortalte om slaget mod Flodklanen. Og ved denne lejlighed havde han ikke nævnt Tigerklo.

Da Blåstjerne rejste sig, sprang Ildhjerte på poterne. „Vil du hente Ravnepote tilbage til klanen?“ spurgte han og blev pludselig bange for at have skabt flere problemer for sin ven i stedet for at have været ham til hjælp.

Blåstjerne så dybt ind i Ildhjertes øjne. „Sandsynligvis har han det bedre, hvor han er nu,“ mjavede hun roligt. „For nuværende vil vi lade klanen forblive i den tro, at han er død.“

Ildhjerte mødte chokeret og med vidt åbne øjne hendes blik. Blåstjerne havde tænkt sig at lyve for klanen!

„Tigerklo er en fantastisk kriger, men han er meget stolt,“ forklarede Blåstjerne. „Det er nemmere for ham at acceptere, at hans lærling døde i kamp, end at han løb væk. Og desuden er det også bedre for Ravnepote.“

„Fordi Tigerklo ville lede efter ham?“ spurgte Ildhjerte modigt. Var det muligt, at Blåstjerne troede i det mindste en smule på ham?

Blåstjerne rystede utålmodigt på hovedet. „Nej. Godt nok er Tigerklo ambitiøs, men han er ingen morder. Ravnepote vil sikkert foretrække at blive mindet som en død helt snarere end som en levende kujon.“

Igen lød Tigerklos kalden. Blåstjerne hoppede ned fra stammen og forsvandt i bregnerne. I et enkelt spring hoppede Ildhjerte over træstammen og løb efter sin anfører.

Han indhentede hende ved flodbredden. Han iagttog, hvordan hun krydsede floden ved at hoppe fra sten til sten over til den modsatte side. Forsigtigt fulgte han efter hende, men hans sind var i oprør. I mange dage havde han båret sin viden om Rødhales død på sine

skuldre som en tung vægt. Nu havde han endelig indviet Blåstjerne i det, men ingenting var forandret. Åbenbart kunne klanlederen ikke tro, at Tigerklo var i stand til at begå et koldblodigt mord. Og det værste var, at Ildhjerte selv begyndte at tvivle på, om Ravnepote havde talt sandt. Med et sidste spring nåede han over til bredden og skyndte sig igennem underskoven.

Ildhjerte standsede brat op bag ved Blåstjerne, som var nået frem til de andre Tordenklankatte. Gruppen havde holdt en pause på bakkekammen. Herfra førte vejen ned til De Fire Træer, stedet med de enorme egetræer, hvor katte fra alle fire klaner plejede at mødes i fred ved hver fuldmåne.

Ildhjerte rejste børster, da han bemærkede Tigerklos undersøgende blik på sig. Havde den mørke kriger fattet mistanke om, hvad der var foregået mellem ham og Blåstjerne? Ildhjerte rystede på hovedet for at ordne sine tanker og prøvede at se det hele fra Blåstjernes synsvinkel. Det var kun naturligt, at Tigerklo viste interesse for det, som Ildhjerte havde sagt til Blåstjerne: Han var trods alt klanens næstkommanderende, og derfor ville han vide alt, som kunne have betydning for klanen. Ildhjerte så endnu en gang på Tigerklo; den mørkstribede kat stirrede ned ad skråningen, årvågen og med rejste ører. Kattene omkring ham stod og trippede forventningsfuldt. Tigerklo kiggede skiftevis på dem alle med sine rolige, ravfarvede øjne og fik dem samlet på den måde.

Blåstjerne løftede snuden og vejrede. Ildhjerte mærkede, hvordan muskler blev spændt, og børster blev rejst omkring ham. Så gav Blåstjerne langt om længe et signal med halen, og Tordenklankattene styrtede ned ad bakken og hen til Klanforsamlingen.

KAPITEL 2

I udkanten af lysningen stoppede Blåstjerne op, og klanen tog opstilling ved hendes side. Nogle katte fra Flodklanen og Skyggeklanen vendte sig om for at hilse på dem.

„Hvor har du været henne?“ Gråstribe dukkede op ved Ildhjertes skulder.

Ildhjerte rystede på hovedet. „Det spiller ingen rolle.“ Han var stadig forvirret og utilpas efter samtalen med Blåstjerne, og han var lettet over, at Gråstribe ikke pressede ham, men vendte sig bort for at spejde rundt i lysningen.

„Prøv at se,“ mjavede han. „Skyggeklankattene ser stærkere ud, end jeg havde forventet. Blodstjerne efterlod dem trods alt helt udsultede.“

Ildhjerte fulgte hans blik og fik øje på en velnæret Skyggeklankriger. „Det har du ret i,“ mjavede han overrasket.

„Men vi må jo huske på, at vi udførte størstedelen af kamphandlingerne for dem!“ tilføjede Gråstribe med spot i stemmen.

Ildhjerte spandt fornøjet, men blev hurtigt afbrudt af Hvidstorm. „Kattene fra Skyggeklanen kæmpede lige så bravt som os selv for at fordrive Blodstjerne. Vi burde beundre dem for, at de så hurtigt har genvundet deres styrke,“ mjavede han strengt, inden han løb over til en gruppe af krigere, som havde forsamlet sig under et af de store egetræer.

„Ups!“ mjavede Gråstribe og kastede et brødebetynget blik på Ildhjerte.

De unge krigere blev stående i udkanten af lysningen. Ildhjerte kunne nemt kende lærlingene fra de andre klaner. Deres pels var blød

som killingers, deres ansigter var runde, og deres poter var buttede og klodsede.

To krigere trådte hen til Gråstribe og Ildhjerte med en lille, brun lærling i hælene. Ildhjerte genkendte den gråstribede hankat fra Skyggeklanen, men han mindedes ikke at have set den røgfarvede, mørke hankat, som han var i selskab med.

„Hej!" mjavede den grå hankat.

„Hej med dig, Vådfod," svarede Ildhjerte og kastede et blik på den mørkebrune kat.

Vådfod mjavede: „Det her er Sortklo fra Flodklanen."

Gråstribe og Ildhjerte nikkede som hilsen. Nu trådte lærlingen forsagt frem.

„Og det her er min lærling, Egepote," tilføjede Vådfod.

Egepote så op på Ildhjerte med vidt åbne, frygtsomme øjne. „H-hej, Ildhjerte," mjavede han. Ildhjerte hilste på ham med et nik.

„Jeg hører, at Blåstjerne forfremmede jer til krigere efter kampen," mjavede Vådfod. „Tillykke med det! Det må have været en kold nattevagt."

„Ja, det var det sandelig!" gav Gråstribe ham ret.

„Hvem er den kat derovre?" brød Ildhjerte ind. En slank hunkat med en spraglet, brun pels havde fanget hans opmærksomhed. Hun stod og talte med Tigerklo ved siden af Den Store Sten i midten af lysningen.

„Det er Leopardpels, vores næstkommanderende," brummede Flodklankrigeren.

Ildhjerte rejste børster, da han tænkte på den forhenværende næstkommanderende fra Flodklanen, Egehjerte, og hvordan han var død i slaget mod Tordenklanen. Han blev dog forhindret i at sige noget, da Blåstjerne sprang op på toppen af stenen for at åbne mødet. To andre katte sluttede sig til hende, og en af dem, en ældre sort hankat, kaldte kattene sammen neden for stenen. Ildhjerte genkendte overrasket den sorte hankat som gamle Natpels. Var han blevet Skyggeklanens anfører, efter at Blodstjerne var flygtet?

Da kattene havde sat sig ved foden af Den Store Sten, tog Blåstjer-

ne ordet. „Tordenklanen har taget sin nye healerkat, Gultand, med til denne Klanforsamling," bekendtgjorde hun højtideligt. Hun holdt inde, mens alle blikke søgte den gamle hunkat med den tykke pels og den flade snude. Ildhjerte bemærkede, at Gultand rokkede uroligt med bagdelen på den hårde jord. På et tidligt tidspunkt i sin læretid havde han næsten brugt en måne på at pleje hunkatten efter hendes ankomst til Tordenklanlejren. Nu kendte han hende så godt, at han på den lette trækning i hendes højre øre kunne se, at hun følte sig utilpas under blikkene fra de andre klaners katte. Gultand havde været Skyggeklanens healerkat, og det var yderst sjældent, at katte forlod deres klan for at slutte sig til en ny. Langsomt så hun sig omkring i mængden, indtil hun mødte Drypnæses blik. Skyggeklanens nye healerkat, og Gultand forblev et øjeblik helt stille for derefter at hilse på hinanden med et respektfuldt nik. Gultand rejste sine ører, og Ildhjerte slappede af.

Så talte Blåstjerne igen. „Vi har også to nyudnævnte krigere med – Ildhjerte og Gråstribe."

Ildhjerte holdt hovedet højt, men begyndte at slå nervøst med halen, da alle blikke pludselig hvilede på ham.

Natpels trådte frem og strøg forbi Blåstjerne til stenens højeste punkt. „Jeg, Natpels, har overtaget ledelsen af Skyggeklanen," bekendtgjorde han. „Vores forhenværende anfører, Blodstjerne, brød Krigerloven, og vi var derfor nødt til at fordrive ham."

„Ingenting om, at vi hjalp dem med at gøre det," hviskede Gråstribe til Ildhjerte.

Natpels fortsatte: „Vores forfædres ånder har talt til Drypnæse og udpeget mig som ny leder. Jeg har ikke endnu foretaget rejsen til Moderporten for at modtage mine ni liv fra Stjerneklanen, men jeg vil begive mig på vej i morgen nat, mens månen endnu er fuld. Efter min nattevagt ved Månestenen vil jeg blive kaldt Natstjerne."

„Hvor er Blodstjerne nu?" råbte en stemme fra mængden. Det var Frostpels, den hvide Tordenklandronning.

„Jeg mener, at vi kan føle os sikre på, at han har forladt skoven sammen med de andre forviste katte. Han ved godt, at det ville blive farligt for ham at vende tilbage," svarede Natpels.

„Det håber jeg," hørte Ildhjerte Frostpels hviske til sin sidekammerat, en buttet, brun dronning.

Flodklanens anfører, Krumstjerne, trådte frem. „Lad os håbe, at Blodstjerne har forladt skoven for altid. Hans grådighed og hans ønske om at få et større territorium har været en trussel mod os alle."

Krumstjerne ventede, indtil de bifaldende hyl fra mængden døde hen, og fortsatte så: „Da Blodstjerne var anfører af Skyggeklanen, gav jeg ham tilladelse til at gå på jagt i vores flod. Men nu, hvor Skyggeklanen har fået en ny leder, har denne aftale ikke længere nogen berettigelse. Byttet fra vores flod er udelukkende Flodklanens."

Der lød triumferende mjaven fra de andre Flodklankatte, men Ildhjerte så med ængstelse, at Natpels rejste børster.

Klanens nye anfører mjavede med høj stemme: „Skyggeklanens behov er de samme som i Blodstjernes tid. Vi har mange munde at mætte, Krumstjerne. Du har lavet din aftale med hele Skyggeklanen!"

Krumstjerne sprang på poterne. Han vendte sig om mod Natpels, lagde ørerne ned og hvæsede. Kattene ved foden af stenen blev helt stille.

Hurtigt stillede Blåstjerne sig imellem de to anførere. „Skyggeklanen har i den sidste tid lidt store tab," mjavede hun blidt. „Når der nu er blevet færre munde at mætte, Natpels, har I da stadig brug for Flodklanens fisk?"

Krumstjerne hvæsede igen, men Natpels fastholdt hans blik uden at blinke.

Da Blåstjerne atter tog ordet, talte hun mere indtrængende. „I har for nylig fordrevet jeres anfører og flere af jeres stærkeste krigere! Dertil kommer, at Blodstjerne brød Krigerloven, da han pressede Krumstjerne til at indvilge i at dele flodens bytte."

Ildhjerte gjorde en nervøs synkebevægelse, da han så Natpels blotte kløerne, men Blåstjerne blinkede ikke engang med øjnene. Hendes isblå øjne funklede i måneskinnet, da hun knurrede: „Husk, at du endnu ikke har modtaget dine ni liv af Stjerneklanen. Føler du dig virkelig stærk nok til at fremsætte dette krav?"

Ildhjerte registrerede anspændt, hvordan der blev rejst børster

rundt omkring ham. Hele mængden ventede på et svar fra Natpels.

Skyggeklanens anfører så vredt væk og slog med halen fra side til side, men forblev tavs.

Blåstjerne havde vundet. Hun mjavede med en blødere stemme: „Vi er alle bevidste om, at Skyggeklanen har lidt meget i løbet af de sidste måner. Tordenklanen har lovet at lade jer være i fred, indtil I er kommet jer over hændelserne.“ Hun lod sit blik vandre tilbage til Krumstjerne. „Jeg er sikker på, at Krumstjerne er indforstået med at udvise den samme respekt over for jer.“

Krumstjerne gjorde øjnene smalle, men nikkede. „Men kun så længe, at vi ikke opfanger Skyggeklanens duft på vores territorium,“ knurrede han.

Ildhjerte slappede af og lod pelsen på sine skuldre falde ned igen. Nu, hvor han havde erfaret, hvordan det var at kæmpe i et rigtigt slag, beundrede han Blåstjernes mod til at udfordre disse to store krigere endnu mere. En dæmpet, bifaldende mjaven rejste sig i mængden, da spændingen på Den Store Sten pludselig blev forløst.

„I kommer ikke til at lugte os, Krumstjerne,“ mjavede Natpels. „Blåstjerne har ret – vi har ikke brug for jeres fisk. Vi har jo faktisk højlandet at gå på jagt i, nu da Vindklanen har forladt sit territorium.“

Krumstjerne så med lettelse på Natpels. „Det er sandt,“ konstaterede han. „Det betyder ekstra bytte til os alle.“

Blåstjerne løftede hovedet i et ryk. „Nej! Vindklanen må vende tilbage!“

Både Krumstjerne og Natpels kiggede på Tordenklanens anfører. „Hvorfor det?“ spurgte Krumstjerne.

„Hvis vi deles om Vindklanens jagtområder, får vi mere mad til alle vores unger!“ påpegede Natpels.

„Skoven har brug for fire klaner,“ fastholdt Blåstjerne. „På samme måde som vi har fire træer og fire årstider, har Stjerneklanen givet os fire klaner. Vi er nødt til at finde Vindklanen så hurtigt som muligt og føre den hjem igen.“

Tordenklankattene gav højlydt udtryk for deres støtte til deres anfører, men Krumstjernes utålmodige hyl overdøvede dem alle. „Din

argumentation holder ikke, Blåstjerne. Har vi virkelig brug for fire årstider? Ville du ikke hellere undvære den bladløse årstid og al den kulde og sult, som den bringer med sig?“

Blåstjerne lod sit rolige blik hvile på de to krigere, som stod ved siden af hende. „Stjerneklanen har givet os en bladløs årstid, så jorden kan hvile og forberede sig på tiden med de nye blade. I mange generationer har denne skov og højlandet været livsgrundlaget for fire klaner. Vi bør ikke udfordre Stjerneklanen.“

Nu tog Leopardpels, den næstkommanderende i Flodklanen, ordet: „Hvorfor bør vi sulte for en klans skyld, som ikke engang formår at beskytte sit eget territorium?“ råbte hun.

„Blåstjerne har ret! Vindklanen må vende tilbage!“ hvæsede Tigerklo som svar og tårnede sig op over kattene omkring ham.

Blåstjerne talte igen. „Krumstjerne,“ mjavede hun, henvendt til Flodklanens anfører. „Det er kendt vidt omkring, at Flodklanens jagtområder er rige på byttedyr. I har floden med alle dens fisk til rådighed. Hvorfor har I behov for endnu mere bytte?“ Krumstjerne så væk uden at svare hende. Forundret bemærkede Ildhjerte, at Flodklankattene hviskede til hinanden med ængstelige stemmer og rejste børster som reaktion på Blåstjernes spørgsmål.

„Og hvad angår dig, Natpels,“ fortsatte Blåstjerne, „så var det Blodstjerne, som fordrev Vindklanen fra sit hjem.“ Den bredskuldrede hunkat indlagde en pause. „Det var grunden til, at Tordenklanen hjalp jer med at jage ham bort.“

Ildhjerte gjorde øjnene smalle. Han var klar over, at Blåstjerne med denne antydning ønskede at minde Natpels om, at han stod i gæld til Tordenklanen.

Skyggeklanlederen sænkede sine øjenlåg og tav i noget, som lignede en evighed. Så åbnede han pludselig øjnene og mjavede: „I orden, Blåstjerne. Vi tillader Vindklanen at vende tilbage.“ Ved disse ord vendte Krumstjerne sig vredt bort, og hans øjne blev til sorte sprækker.

Blåstjerne nikkede. „To af os har udtrykt vores enighed om dette, Krumstjerne,“ mjavede hun. „Vindklanen må blive opsporet og bragt hjem. Indtil dette er sket, bør ingen klan gå på jagt i dens territorium.“

Klanforsamlingen begyndte at opløse sig, og kattene gjorde sig klar til at tage tilbage til deres lejre. Ildhjerte blev stående et øjeblik for at iagttage anførerne på Den Store Sten. Blåstjerne rørte Krumstjernes snude med sin og sprang derefter ned på skovbunden. Oppe på stenen vendte Krumstjerne sig om mod Natpels. De udvekslede et blik, og der lå noget i det, som fik Ildhjerte til at rejse børster. Kunne det passe, at Blåstjerne alligevel ikke havde Natpels' støtte? Hurtigt så Ildhjerte sig omkring, og han forstod, at Tigerklo også havde overværet scenen, da han så vreden i sin næstkommanderendes øjne. Og for en gangs skyld delte Ildhjerte Tigerklos følelser. Aldrig havde han regnet med sådan et skift i klanernes alliancer. Hvordan kunne Skyggeklanen tage Flodklanens parti, efter at Tordenklanen havde udsat sig for så stor en fare for at hjælpe den med at fordrive Blodstjerne?

Fire klaner – én skæbne

Katten Røde har forladt sit hjem og er blevet medlem af Tordenklanen – en af de fire klaner af vilde katte, der lever frit i skoven. Røde er nu blevet uddannet som kriger og har fået navnet Ildhjerte.

De fire klaner har delt skoven op imellem sig, men nu hvor vinteren nærmer sig, har Skyggeklanen jaget Vindklanen helt ud af skoven for at overtage dens jagtområde.

Det er et brud på freden mellem klanerne, og Ildhjerte og hans ven Gråstribe får til opgave at søge efter den forsvundne Vindklan for at føre de fordrevne katte tilbage til deres retmæssige land.

Men freden holder ikke længe. Det bliver en hård vinter for kattene i skoven. Floden fryser til, skovbunden dækkes af sne, og det bliver sværere og sværere at finde bytte. Der er hele tiden uro og fjendskab mellem klanerne, og samtidig er venskabet mellem Ildhjerte og Gråstribe sat på en alvorlig prøve.

Gråstribe er begyndt at mødes med en hunkat fra en anden klan, men det er forbudt, og da Skyggeklanen retter et nyt angreb mod Tordenklanen, ved Ildhjerte ikke længere, om han kan stole på sin ven …

ILD OG IS er det andet bind i den spændende serie om KRIGERKATTENE.

Glæd dig til den spændende fortsættelse om KRIGERKATTENE i bind 3: HEMMELIGHEDERNES SKOV

SOHN

WWW.SOHN.DK